

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κυριακή Β' Νηστειών – Μάρκ. 2, 1-12. (8/3/2015)

Θεραπεία του σώματος, ίαση της ψυχής

Είναι πασίγνωστη, αγαπητοί μου αδελφοί, η Ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε σήμερα. Κι όμως, όσο τη μελετά κανείς και διεισδύει στο περιεχόμενό της, ανακαλύπτει σπουδαίες αλήθειες, οι οποίες ιδιαίτερος βοηθούν την ψυχή στην καλλιέργεια και στην ανάπτυξη του πνευματικού αγώνα.

Ο Χριστός βρέθηκε στην Καπερναούμ. Τον συναντούμε να κηρύττει το Ευαγγέλιο μέσα σ' ένα σπίτι, που ήταν πλημμυρισμένο από κόσμο, που έτρεξε ν' ακούσει τον Λόγο της αληθείας. Και τότε συμβαίνει ένα παράδοξο και εκπληκτικό γεγονός· τέσσερις άνδρες κουβαλούν στο φορείο έναν παράλυτο, συγγενή τους προφανώς και βλέποντας ότι είναι αδύνατον να εισέλθουν στο σπίτι για να τον οδηγήσουν μπροστά στο Χριστό, ανεβαίνουν στη σκεπή, χαλούν τα κεραμίδια και κατεβάζουν, με σχοινιά, το φορείο από την οροφή ενώπιον του Ιησού. Ο Κύριος θαυμάζει την πίστη των ανθρώπων αυτών και σπεύδει, όχι να θεραπεύσει τον άνθρωπο από την ασθένεια του σώματος, αλλά να θεραπεύσει την αμαρτία της ψυχής του. «Παιδί μου, σου συγχωρώ τις αμαρτίες». Και όπως διηγείται ο Ευαγγελιστής, οι Φαρισαίοι, οι οποίοι πάντοτε ακολουθούσαν τον Κύριο όχι για να διδαχθούν, αλλά για να βρουν αφορμές να Τον κατηγορήσουν, μέσα τους άρχισαν να διερωτώνται, ποιος είναι αυτός που βλασφημεί. Μόνον ο Θεός είναι ικανός να συγχωρεί τις αμαρτίες των ανθρώπων. Με ποιο δικαίωμα αυτός κάνει κάτι τέτοιο. Ο παντογνώστης Κύριος, ο οποίος κατάλαβε τους διαλογισμούς τους, τους είπε, «γιατί σκέπτεστε αυτά τα πράγματα; τί είναι ευκολότερο να πω, παιδί μου, σου συγχωρώ τις αμαρτίες ή να του πω σήκω και περπάτησε;». Και για να δουν ότι ο Υιός του ανθρώπου έχει την εξουσία να συγχωρεί τις αμαρτίες, αλλά και τη δύναμη να θεραπεύει τις ανθρώπους, στρέφεται στον άρρωστο και του λέει, «παιδί μου, σήκω, πάρε στα χέρια το κρεβάτι σου και περπάτησε, πήγαινε στον οίκο σου». Αυτό έγινε και όλοι ή μάλλον όχι όλοι, εκείνοι που είχαν αγνή καρδιά και ανοιχτά τα πνευματικά τους μάτια, δόξασαν τον Θεό για την ευεργεσία την οποία τους έκανε.

Αυτή ήταν η Ευαγγελική περικοπή, σε τρία σημεία της οποίας επιλέξαμε να σταθούμε. Το πρώτο είναι, ο λόγος που ο Χριστός επιλέγει να θαυματουργεί. Μήπως, για να εντυπωσιάσει τους ανθρώπους; Για να

προσελκύσει και να εκβιάσει την πίστη του απλού λαού σε έναν μεγάλο θαυματοποιό; Μήπως, ο Χριστός θεραπεύει τις ασθένειες των ανθρώπινων σωμάτων, μιμούμενος τις πρακτικές των ιατρών της εποχής εκείνης; Μήπως, ο Χριστός ήταν ένας μάγος, ένα όργανο του διαβόλου, όπως οι Φαρισαίοι τον αποκαλούσαν, ο οποίος, υποκινούμενος από τις δυνάμεις του σατανά, ενεργεί τέρατα και σημεία πάνω στους ανθρώπους; Μήπως, ο Χριστός είναι προσωπολόγος και επιλέγει κάποιους ασθενείς ανθρώπους, τους ξεχωρίζει από τους υπόλοιπους αρρώστους και τους θεραπεύει, επειδή τρέφει ιδιαίτερα αισθήματα προς αυτούς;

Τίποτα από αυτά δε συμβαίνει. Ούτε αυτό που ενδιαφέρει τον Κύριο είναι αυτή καθαυτή η θεραπεία της σωματικής ασθένειας, γιατί, τι αξία έχει η θεραπεία της σωματικής ασθένειας, αφού, αργά η γρήγορα, θα έρθει ο θάνατος και θα καταλύσει τα πάντα! Ο Χριστός επιλέγει να θεραπεύσει τον έναν, για να αποκαλύψει την δύναμη και την παρουσία του Θεού στους πολλούς. Λυτρώνεται ο ένας, και σώζονται οι πολλοί. Όλο αυτό το πλήθος των ανθρώπων, οι οποίοι ήταν μάρτυρες του θαύματος, πίστεψαν στο Θεό και αυτή η θαυματουργική επέμβαση έγινε η αφορμή της εσωτερικής τους αλλοίωσης, με αποτέλεσμα από την πλάνη να οδηγηθούν στην αλήθεια και στην πίστη του Ιησού Χριστού. Γι' αυτόν τον λόγο ο Χριστός θαυματουργούσε, για να αποκαλύψει την παρουσία του Θεού στους ανθρώπους και να τους οδηγήσει στην σωτηρία.

Ένα δεύτερο σημείο, στο οποίο θα σταθούμε, είναι το πότε θαυματουργεί ο Χριστός. Όπως βλέπουμε σε όλες ανεξαιρέτως τις θαυματουργικές Του επεμβάσεις, που διασώζονται στα Ευαγγελικά κείμενα, ο Κύριος θαυματουργεί όταν επισημαίνει μεγάλη και ακράδαντη πίστη σε εκείνους οι οποίοι Τον προσεγγίζουν και ζητούν τη θεραπεία. Πρώτα επισημαίνει την πίστη και μετά επεμβαίνει. Δεν επεμβαίνει για να προκαλέσει και να εκβιάσει την πίστη, γιατί μια τέτοια πίστη, η οποία είναι αποτέλεσμα θαυμασμού, δεν έχει καμία σημασία. Πρώτα διαπιστώνει ότι ο άνθρωπος που τον προσεγγίζει πιστεύει πραγματικά στη δύναμή Του, στη Θεότητα Του και έπειτα επιτελεί το θαύμα. Σε αυτή την περίπτωση, όμως, έχουμε κάτι παράδοξο. Ο Ευαγγελιστής πουθενά δεν αναφέρεται σε λόγους του παραλυτικού ανθρώπου, ο οποίος προσεγγίζει το Χριστό με τη βοήθεια των τεσσάρων, απλώς αναφέρει ότι ο Χριστός επαίνεσε και διέγνωσε την πίστη αυτών οι οποίοι τον κουβάλησαν. Εκείνοι πίστευαν πολύ, χωρίς να αποκλείεται και η πίστη του παραλυτικού, η οποία, όμως, δεν

καταγράφεται. Εκείνοι πίστευαν πολύ στη βοήθεια και στην επέμβαση του Χριστού και αυτών την πίστη επαίνεσε και επιβράβευσε ο Κύριος και παρακινούμενος από την δική τους πίστη επετέλεσε το θαύμα.

Από αυτό συμπεραίνουμε ότι έχει πολύ μεγάλη σημασία η πίστη και η προσευχή ημών, των ανθρώπων που εμπιστευόμαστε τον Κύριό μας Ιησού Χρήστο και ζούμε μέσα στην Εκκλησία, για την βοήθεια και την θεραπεία και την ενίσχυση άλλων ανθρώπων, οι οποίοι δεν έχουν τόσο δυνατή πίστη. Έχει πολύ μεγάλη σημασία δηλ. να προσευχόμαστε για εκείνους οι οποίοι έχουν ανάγκη σ' αυτή τη ζωή, να προσευχόμαστε όχι μόνο για τον εαυτό μας, όταν είμαστε ασθενείς, όταν βρισκόμαστε σε ανάγκη, σε πόνο, σε οδύνη και θλίψη, αλλά και για τους άλλους ανθρώπους, οι οποίοι υποφέρουν και πονούν, έχουν ανάγκη Θεϊας βοήθειας, αλλά η πίστη τους δεν είναι τόσο δυνατή για να προσελκύσει πάνω τους τη Χάρη του Θεού. Είναι πολύ φυσιολογικό η δική μας προσευχή να έχει θετική επίδραση στη ζωή των άλλων ανθρώπων, γιατί όλοι είμαστε μέλη του ενός Σώματος του Ιησού Χριστού και της Εκκλησίας. Και όταν εκείνοι που πιστεύουν ενεργούν θετικά, μπορούν να ενισχύσουν και να ευεργετήσουν και κείνους που δεν πιστεύουν, είτε που έχουν χαλαρότερη και πιο επιφανειακή πίστη από μας. Άλλωστε, αυτό δεν συμβαίνει και στην βιολογική μας κατάσταση, στη σωματική μας υπόσταση; Τα υγιή κύτταρα του σώματός μας είναι σε θέση να αντιμετωπίσουν ακόμα και να θεραπεύσουν τα ασθενικά κύτταρα που ταλαιπωρούν το ανθρώπινο σώμα και προκαλούν τις ασθένειες.

Υπάρχει και ένα τρίτο σημείο, στο οποίο θα σταθούμε. Είναι η σύνδεση της ασθένειας με την αμαρτία, την οποία σαφέστατα κάνει ο Κύριός μας, όχι μόνο στη συγκεκριμένη Ευαγγελική διήγηση, αλλά σχεδόν σε όλες τις θαυματουργικές Του επεμβάσεις. Έρχεται ένας άνθρωπος, βασταζόμενος υπό τεσσάρων, παράλυτος, που δεν στάθηκε ποτέ στα πόδια του και ζητεί θεραπεία και ο Χριστός, αντί να τον σηκώσει αμέσως, όπως μπορούσε να πράξει, καυτηριάζει και στηλιτεύει και συγχωρεί, τελικά, την αμαρτωλή του φύση. Ο Χριστός σαφέστατα συνδέει την ασθένεια με την αμαρτία και θεραπεύει εκείνο το οποίο είναι πραγματικά πολύτιμο για την ανθρώπινη ψυχή, προσφέρει δηλ. την πολύτιμη ίαση της ψυχής, σε σχέση με αυτό που οι άνθρωποι θεωρούμε πολύτιμο στη ζωή μας, που είναι η θεραπεία του σώματος. Αυτό που πράττει ο Κύριος είναι απολύτως φυσιολογικό στην αντίληψή Του, αλλά και στην αντίληψη κάθε ανθρώπου που έχει νουν Ιησού

Χριστού. Γιατί εμείς οι άνθρωποι είμαστε διυπόστατες προσωπικότητες, είμαστε σώμα και ψυχή. Αυτές οι δύο υποστάσεις πορεύονται μαζί στη ζωή. Και όταν η μία είναι υγιής, είναι και η άλλη υγιής, όταν η μία είναι ασθενής, είναι και η άλλη ασθενής. Είναι συγκοινωνούντα τα δοχεία σώματος και ψυχής και η κατάσταση του ενός επηρεάζει την κατάσταση της άλλης.

Εμείς οι άνθρωποι, τι κάνουμε; Κάνουμε τα πάντα για να θεραπεύσουμε τη σωματική μας ασθένεια. Πηγαίνουμε στους καλύτερους ιατρούς, ξοδεύουμε ό,τι έχουμε και δεν έχουμε, επιλέγουμε τα καλύτερα φάρμακα και καλά κάνουμε, γιατί το σώμα μας είναι δώρο του Θεού. Μόνο που κάνουμε όλα αυτά για μία πραγματικότητα φθαρτή, που έχει ημερομηνία λήξης, γιατί το σώμα μας, όσο ασθενικό ή υγιές και αν είναι, αργά ή γρήγορα, θα πάψει να ζει. Την ίδια στιγμή, όμως, αδιαφορούμε για την άλλη υπόσταση της προσωπικότητάς μας που είναι η ψυχή. Μια ψυχή η οποία είναι ζωντανή και δεν θα πεθάνει ποτέ. Δε θα πάψει να ζει ποτέ. Δεν ενδιαφερόμαστε για την δική της υγεία, για τη δική της ίαση και θεραπεία. Και αυτό το ενδιαφέρον μπορούμε να το εκφράσουμε μόνο με έναν τρόπο: με την βίωση της πνευματικής, της μυστηριακής ζωής μέσα στο γεγονός της Εκκλησίας, κυρίως μετέχοντας στην εμπειρία της μετανοίας. Και αυτήν την περίοδο που διανύουμε, της Μ. Τεσσαρακοστής, η Εκκλησία μας ομιλεί πάρα πολύ γι' αυτό το σχολείο της μετανοίας, για το έργο της αυτοκατάκρισης, της αυτομεμφίας, του αυτοελέγχου, με τον οποίο και μόνο μπορούμε να οδηγηθούμε στην αυτογνωσία, να δούμε τον εαυτό μας, να τον γνωρίσουμε πραγματικά, να τρομάξουμε, ενδεχομένως, από αυτό που θα ανακαλύψουμε και αυτός ο τρόμος της πτώσης και της απώλειας να μας οδηγήσει στο πετραχήλι του πνευματικού, για να καταθέσουμε εκεί τη μεγάλη ασθένεια της ψυχής και της ζωής μας, που είναι η αμαρτία.

Να μην αφήσουμε, αδελφοί μου, αυτήν την ευκαιρία, που μας δίνει η Εκκλησία μας και αυτή τη Σαρακοστή, να πάει χαμένη, την ευκαιρία της μετανοίας, ούτως ώστε και το σώμα μας να ευεργετήσουμε και την ψυχή μας να οπλίσουμε με όπλα πνευματικά, που θα της δώσουν την δυνατότητα και την προοπτική της σωτηρίας. Αμήν!

Αρχιμ. Ε.Ο.